

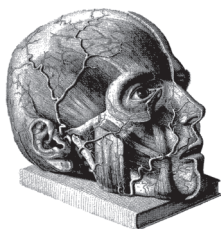
WILLIAM GIBSON
NEUROMANTUL

PALADIN POCKET
SCI-FI

WILLIAM GIBSON

NEUROMANTUL

Traducere din limba engleză de
Mihai-Dan Pavelescu

PALADIN

*pentru Deb
care a făcut posibilă această carte
cu dragoste*

Partea întâi

CHIBA CITY BLUES

Deasupra portului, cerul avea culoarea unui ecran de televizor reglat pe un canal fără emisie.

— Nu c-aș fi devenit dependent, auzi Case o voce, pe când își croia drum prin mulțimea strânsă în jurul ușii, la Chat. E ca și cum corpul meu ar suferi de o deficiență masivă de droguri.

Atât glasul, cât și gluma erau tipice pentru Expansiune. Chatsubo era un local pentru profesioniștii expatriati; puteai bea acolo o săptămână întreagă fără să auzi două vorbe în japoneză.

Ratz servea la bar, cu brațul protetic tresărindu-i monoton în vreme ce umplea halbele de pe o tavă cu bere Kirin de la butoi. Îl zări pe Case și zâmbi, dezgolindu-și dinții de oțel est-european și putregai cafeniu. Case găsi un loc la bar, între bronzul nefiresc al uneia dintre târfele lui Lonny Zone și scrobeala uniformei navale de pe un african înalt, cu pomeții brăzdați de dungile regulate ale cicatricelor tribale.

— Wage a fost pe-aici mai devreme cu doi tipi, vorbi Ratz și-i împinse o bere peste tejghea cu brațul cel bun. Poate c-aveau treabă cu tine, Case...

Bărbatul înălță din umeri. Fata din dreapta lui chicoti și-l împunse cu cotul.

Zâmbetul barmanului se lăți. Urâtenia lui era deja legendară. Într-o epocă în care frumusețea era la îndemâna

oricui, faptul că lui îi lipsea avea ceva heraldic. Brațul străvechi scârțâi când se întinse după altă halbă. Era o proteză militară rusească, manipulator de forță cu feedback și șapte funcții, încastrat în plastic roz, murdar.

— Ești prea artist, Herr Case, mârâi Ratz.

Mârâitul era pe post de râset. Cu gheara roz își scărpină pântecul acoperit cu o cămașă albă și lăsat peste curea.

— Ești maestrul afacerilor nițel cam drăgălașe.

— Cum să nu, încuviință Case și sorbi din bere. Cineva trebuie să fie drăgălaș pe aici. Da' nu ești tu ăla.

Chicotitul târfei crescuse cu o octavă.

— Nici tu, surioară. Așa că dispari, s-a-nțeles? Zone e prieten bun cu mine.

Femeia îl fixă cu privirea pe Case și, abia mișcându-și buzele, se prefăcu că-l scuipă, apoi plecă.

— Iisuse, comentă Case, ce fel de bombă mai e și asta? Nu mai poate să bea omul un pahar...

— Ha! făcu Ratz, ștergând cu o zdreanță lemnul scrijelit. Zone dă procente. Pe tine te las să lucrezi aici pentru amuzament.

Când Case apucă halba, se lăsă una dintre acele clipe stranii de liniște, de parcă o sută de conversații disperate ajunseseră, simultan, la aceeași pauză. După aceea răsună chicotitul târfei, colorat de o anumită isterie.

— A trecut un înger, mormăi Ratz.

— Chinezii! răcni un australian beat. Nenorociții ăia de chinezi au inventat conectarea nervilor. Oricând aș da o operație de asta pentru pustiul de-acasă. E la fix, gagiule...

— Asta..., se adresă Case paharului, cu toată amărăciunea crescând în el ca fierea, asta *chiar* e vrăjeală.

* * *

Japonezii apucaseră să uite mai multă neurochirurgie decât știuseră chinezii vreodată. Clinicile clandestine din Chiba erau elita, înlocuind lunar trupuri întregi, dar tot nu putuseră remedia dezastrul pe care-l suferise el în hotelul acela din Memphis.

De un an era aici și încă mai visa la cyberspațiu, iar speranța i se topea cu fiecare noapte. Cu toate amfetaminele, cu toate bețiile și escapadele făcute prin Orașul Noptii, continua să vadă în somn matricea – rețele strălucitoare de logică desfășurându-se peste vidul incolor... Expansiunea era departe, departe, peste Pacific, iar Case nu mai era un operator de consolă, un cowboy al cyberspațiului. Doar un șarlatan, încercând să supraviețuiască, însă visele soseau în noaptea japoneză aidoma unui voodoo transmis în direct, și el plângea, plângea în somn și se deștepta singur în beznă, chircit în capsula lui dintr-un hotel de sicrie, cu mâinile înfipite în saltea, cu izoprenul ieșindu-i printre degete, încercând să ajungă la consola care nu era acolo.

* * *

— Ți-am văzut tipa aseară, spuse Ratz întinzându-i a doua halbă de Kirin.

— N-am așa ceva, răspunse el, și bău.

— Domnișoara Linda Lee...

Case clătină din cap.

— Nicio gagicuță? Nimic? Numai afaceri, maestre? Ești dedicat comerțului?

Ochii mici și căprui ai barmanului erau cuibăriți adânc în pielea cutată.

— Cred că te plăceam mai mult când erai cu ea. Râdeai mai mult... Acum s-ar putea ca într-o noapte să devii prea „artistic“, să ajungi în banca de organe a unei clinici sub formă de piese de schimb.

— Mă faci să plâng, Ratz.

Își termină berea, plăti și ieși, cu umerii înalți și înguști gârboviți sub nailonul kaki, pătat de ploaie, al hanoracului. Mergând prin mulțimile din Ninsei, își simțea mirosul acru al propriei transpirații.

* * *

Case avea douăzeci și patru de ani. La douăzeci și doi, fusese cowboy, un bandit, unul dintre cei mai buni din Expansiune. Fusese antrenat de ași, de McCoy Pauley și Bobby Quine, legende în meseria lor. Lucrase într-o supra-excitare de adrenalină aproape permanentă, un derivat al tinereții și competenței, cuplat la un deck personalizat din cyberspațiu, care proiecta conștiința lui lipsită de trup în halucinația consensuală a matricei. Un spărgător, un hoț, lucrase pentru alții, hoți mai bogați, patroni oferind softul exotic necesar străpunerii zidurilor strălucitoare ale sistemelor corporațiilor, deschiderii de ferestre în bogăția băncilor de date.

Făcuse greșeala clasică, cea pe care jurase că n-o va face niciodată. Furase de la patroni. Păstrase un lucru pentru el și încercase să-l strecoare pe sub mână în Amsterdam. Încă nu știa cum fusese descoperit, deși asta nu mai conta acum. Se așteptase să moară atunci, dar ei zâmbiseră. Bineînțeles, îi spusese, bineînțeles, putea lua banii. Avea nevoie de banii ăia. Deoarece – zâmbiseră ei în continuare – aveau să se asigure că nu va mai lucra niciodată.

Îi distruseseră sistemul nervos cu o micotoxină rusească de război.

Legat de un pat, într-un hotel din Memphis, cu talentul arzându-i micron după micron, halucinasă vreme de treizeci de ore.

Deteriorările suferite fuseseră mici, subtile și cât se poate de eficiente.

Pentru Case, care trăise prin exaltarea lipsită de trup a cyberspațiului, aceasta reprezentase Prăbușirea. În barurile frecventate pe când era un cowboy la modă, atitudinea elitei față de corp era de un dispreț nepăsător. Corpul nu era decât un înveliș. Case căzuse în închisoarea propriului său trup.

* * *

Bunurile sale fuseseră preschimbate rapid în yenii noi, un teanc gros de valută veche de hârtie care circula la nesfârșit prin circuitul închis al burselor negre din toată lumea, precum scoicile din Insulele Trobriand. În Expansiune era greu să faci afaceri legale cu bani gheață; în Japonia era deja ilegal.

În Japonia avea să-și găsească vindecarea, știuse asta cu o certitudine absolută și încăpățânată. În Chiba. Fie într-o clinică legală, fie în zona întunecată a medicinei clandestine. Sinonimă cu implanturile, conexiunile nervoase și microbionica, Chiba era un magnet pentru subculturile techno-criminale din Expansiune.

În Chiba, privise cum yenii noi îi dispar pe parcursul unei sesiuni de consultații și analize care dură nouă luni. Cei din clinicile clandestine, ultima lui speranță,

admiraseră arta cu care fusese mutilat, apoi clătinaseră neputincioși din cap.

Acum dormea în sicriele cele mai ieftine, de lângă port, sub revărsarea de cuarț-halogen ce scălda docurile toată noaptea, ca pe niște scene uriașe; acolo nu puteai zări luminile din Tokio din cauza strălucirii cerului, ca un ecran de televizor, nici măcar imensa hologramă a companiei Fuji Electric, iar golful Tokio era o întindere neagră, unde pescărușii se roteau deasupra grămezilor plutitoare de polietilenă. Dincolo de port – orașul, cupolele fabricilor dominate de cuburile imense ale clădirilor corporatiste. Orașul și portul erau despărțite printr-o graniță îngustă de străzi vechi, o zonă fără un nume oficial. Orașul Nopti, cu inima lui, strada Ninsei... Ziua, barurile de pe Ninsei își țineau obloanele trase, banale, neoanele stinse, hologramele inerte, așteptând sub cerul argintiu, otrăvit.

* * *

La două străzi spre vest de Chat, într-o ceainărie numită Jarre de Thé, Case înghiți prima pilulă din noaptea aceea, cu un espresso dublu. Era un octogon turtit, roz, o variantă puternică de dex brazilian, cumpărată de la una dintre fetele lui Zone.

Jarre era tapetat cu oglinzi, fiecare panou fiind încadrat în neon roșu.

La început, trezindu-se singur în Chiba, cu bani puțini și speranțe și mai puține de a găsi vindecare, intrase într-un fel de frenezie finală, risipind capitalul nou cu o intensitate distantă ce părea că aparține altcuiva. În prima lună ucisese doi bărbați și o femeie pentru sume care cu un an înainte i s-ar fi părut ridicole. Ninsei îl storsese până când strada

în sine ajunsese să pară încarnarea unei dorințe de moarte, o otravă secretă pe care nu știuse că o purta.

Orașul Noptii semăna cu un experiment dereglat de darwinism social, proiectat de un cercetător plictisit ce apăsa permanent butonul „repede-înainte“. Oprește-te din hoții și ai să te scufunzi fără urmă, sau mișcă-te prea repede și vei rupe fragila tensiune superficială a lumii interlope; în ambele cazuri, dispăreai, iar din tine nu mai rămânea decât o amintire vagă în mintea unuia statornic precum Ratz, deși inima, plămânii sau rinichii puteau continua să funcționeze în serviciul vreunui străin cu yeni noi pentru băncile de organe ale clinicilor.

Aici, afacerile formau un bâzâit subliminal constant, iar moartea era pedeapsa acceptată pentru trândăveală, neatenție, lipsă de subtilitate, eșecul de-a respecta un protocol complicat.

Singur la masă, în Jarre de Thé, cu octogonul care-și făcea efectul și cu broboane minuscule de sudoare ieșindu-i din palme, conștient dintr-odată de fiecare firicel de păr ce-i vibra pe brațe sau piept, Case știa că la un moment dat începuse să joace un joc cu sine însuși, un joc străvechi, fără nume, un fel de Solitaire final. Nu mai purta arme asupra lui și nu-și mai lua precauțiile elementare. Aranja afacerile cele mai rapide și mai nebunești, având reputația că putea face rost de orice doreai. O parte din el știa că arcul electric al autodistrugerii sale sclipea evident pentru clienții lui care, treptat, se împruținau, însă aceeași parte se lăfăia în certitudinea că totul era doar o chestiune de timp. Iar aceea era partea din el – orgolioasă în așteptarea morții – care ura cel mai mult amintirea Lindei Lee.

O descoperise într-o noapte ploioasă, într-o sală de jocuri mecanice.

Sub spectrele strălucitoare, arzând prin ceața albăstruie a fumului de țigară, holograme cu Castelul Vrajitorului, Războiul Blindatelor din Europa, orizontul New Yorkului... Așa și-o amintea acum, cu chipul scăldat în lumina neobosită a laserului, cu trăsăturile reduse la un cod – pomeții obrazilor stacojii atunci când Castelul Vrajitorului ardea, fruntea îmbibată în azur odată cu prăbușirea Munchenului sub tancuri, gura pictată cu aur lichid atunci când un glisor înălța jerbe de scânteii, izbindu-se de peretele unui canion de zgârie-nori. Era exuberant în noaptea aceea, cu un kilogram din ketamina lui Wage în drum spre Yokohama și cu banii deja în buzunar. Intrase, adăpostindu-se de ploaia caldă ce sfârâia pe pavajul străzii Ninsei, și cumva fata îi fusese hărăzită – un chip desprinzându-se dintre zecile aflate înaintea consolelor –, pierdută cum era în jocul pe care-l juca. În clipa aceea, expresia fetei fusese cea pe care Case avea s-o vadă, după câteva ore, pe fața ei adormită, într-un sicriu de lână port, cu buza superioară aidoma liniei desenate de copii atunci când vor să reprezinte o pasăre în zbor.

Traversând sala spre ea, înfierbântat de afacerea care-i ieșise, o văzuse ridicând privirea. Ochi cenușii, tiviți cu dermatograf negru întins... Ochii unui animal țintuit de farurile vehiculului care se apropie...

Noaptea lor împreună se prefăcuse în dimineață, în bilete din portul hidroglisoarelor și în prima lui călătorie peste golf. Ploaia cădea fără încetare peste Hara-juku, împrăștiind mărgelile pe jacheta din plastic a fetei, iar copiii din Tokio treceau pe lângă buticuri celebre, încălțați cu espadrile albe și îmbrăcați cu pelerine dintr-o bucată, până când se treziseră în gălăgia unei săli de

jocuri mecanice Pachinko, la miezul nopții, ea ținându-l de mână ca pe un copil.

A fost nevoie de o lună de zile pentru ca structura de droguri și tensiune prin care se mișca el să transforme ochii aceia veșnic uimiți în abisuri de nevoie reflexă. Asistase la fragmentarea personalității ei, care plesnise ca un aisberg, cu bucățile îndepărtându-se plutind, și în cele din urmă zărise disperarea primară, scheletul flămând al dependenței toxicomanului. O privise cum caută doza următoare cu o concentrare ce-i reamintea de insectele călugărițe vândute pe tarabele de pe Shiga, alături de acvarii cu crapei albaștri mutanți și greieri în tulpini de bambus.

Privi fix cercul negru de zaț din ceașca goală. Vibra de la amfetamina pe care o luase. Stratul laminat cafeniu de pe tăblia mesei era estompat de zgârieturi minuscule. Dexul, urcându-i prin șira spinării, îl ajuta să vizualizeze nenumăratele ciocniri aleatorii ce duseseră la formarea unei asemenea suprafețe. Jarre era decorat într-un stil învechit, anonim, din secolul anterior, un amestec tulburător de tradiție japoneză și plastic milanez alburui, însă totul părea acoperit de o peliculă fină, de parcă anxietățile unui milion de clienți atacaseră cumva oglinzile și plasticul, strălucitoare odinioară, și lăsaseră toate suprafețele încețoșate cu ceva ce nu se mai putea șterge niciodată.

— Hei! Case, amice...

Ridică privirea și zări o pereche de ochi cenușii, tivii cu fard. Fata purta o salopetă orbitală franțuzească, decolorată, și adidași noi, albi.

— Te căutam, omule...

Se așază vizavi de el, cu coatele pe masă. Mânele salopetei fuseseră tăiate la umeri; în mod reflex, Case îi privi brațele, căutând semne de ac sau dermatite.

— Vrei o țigară?

Scoase un pachet mototolit de Yeheyuan cu filtru dintr-un buzunar de la gleznă și-i întinse una. Bărbatul o luă, lăsând-o pe ea să i-o aprindă cu un tub din plastic roșu.

— Nu dormi bine, Case? Pari obosit.

Accentul fetei o situa în sudul Expansiunii, spre Atlanta. Pielea de sub ochi îi era palidă și avea un aspect nesănătos, deși era încă netedă și elastică. Avea douăzeci de ani. Cute recente de durere începuseră să se sape, permanente, la colțurile gurii. Părul negru îi era strâns la spate cu o panglică de mătase imprimată. Desenele puteau reprezenta microcircuite sau harta unui oraș.

— Ba da, dacă nu uit să-mi iau pastilele, răspunse el, și-l izbi un val tangibil de dor, de poftă carnală și singurătate, îngemănate pe lungimea de undă a amfetaminei.

Își aminti aroma trupului ei în beznă sufocantă a unui sicriu de lângă port, degetele fetei încleștate peste talia lui...

Trupul, se gândi, și tot ce-și dorește...

— Wage..., făcu ea îngustându-și ochii. Vrea să te vadă c-o gaură-n frunte.

Își aprinse țigara.

— Cine zice asta? Ratz? Ai vorbit cu Ratz?

— Nu. Cu Mona. Noul ei gagiu e unul din băieții lui Wage.

— Nu-i datorez suficient. El îmi datorează... și oricum n-are bani, înălță Case din umeri.

— Prea mulți au ajuns să-i fie datori. Poate că tu o s-ajungi un exemplu. Vorbesc serios, ai face bine să fii atent.

— Bine. Tu ce mai faci, Linda? Ai unde să dormi?

— Să dorm...

Clătină din cap.

— Sigur că da.

Se înfioră și se aplecă deasupra mesei. Chipul îi era acoperit de transpirație.

— Uite, zise Case, căutând în buzunarul hanoracului și scoțând o bancnotă de cincizeci, mototolită.

O netezi în mod automat, sub tăblia mesei, o împături în patru și i-o întinse.

— Ai nevoie de ea, scumpule. Mai bine dă-i-o lui Wage.

În ochii cenușii apăruse ceva necunoscut lui Case, ceva ce nu mai zărise acolo până atunci.

— Îi datorez lui Wage mult mai mult. Ia-o! Mai fac eu rost, minți el, privind cum yenul nou dispărea într-un buzunar cu fermoar.

— Când pui mâna pe bani, caută-l rapid pe Wage.

— Pe curând, Linda, spuse bărbatul ridicându-se.

— Bine.

Sub fiecare pupilă i se întrezărea un milimetru de alb – ceea ce japonezii numesc *sanpaku*.

— Fii cu ochii-n patru, omule!

Case încuviință, grăbindu-se să plece.

Privi înapoi când ușa de plastic se închise după el și zări ochii ei reflectați într-o cușcă de neon roșu.

* * *

Vineri noaptea pe Ninsei.

Trecu pe lângă tarabe de frigărui *yakitori* și saloane de masaj, pe lângă o cafenea numită Fata Frumoasă, pe lângă tunetul electronic al unei săli de jocuri. Se dădu un pas într-o parte pentru a lăsa să treacă un funcționar *sarariman*

în costum închis la culoare și observă sigla Mitsubishi-Genentech tatuată pe dosul mâinii drepte a bărbatului.

Era oare autentică? Dacă da, se gândi, o s-o încurce. Dacă nu, îi era de folos. Peste un anumit nivel, angajații M-G erau implantați cu microprocesoare de vârf ce le reglau concentrațiile mutagene din sânge. În Orașul Noptii așa ceva însemna sfârșitul... sfârșitul într-o clinică clandestină.

Funcționarul era japonez, însă mulțimea de pe Ninsei era alcătuită din străini, *gaijin*. Grupuri de marinari din port, turiști singuratici și tensionați, vânând atracții nementionate în niciun ghid, duri din Expansiune, făcând paradă cu grefele și implanturile lor, și o duzină de specii diverse de escroci, toți roind pe străzi într-o coregrafie complicată a comerțului și dorințelor.

Existau nenumărate teorii care încercau să explice de ce Chiba City tolera enclava Ninsei, însă Case prefera ideea că mafioții Yakuza păstrau strada ca pe un fel de rezervă istorică, o amintire permanentă a originii lor umile. În același timp, i se părea firească și ideea că tehnologiile aflate în dezvoltare au nevoie de locuri situate în afara legii, că Orașul Noptii nu exista doar pentru locuitorii săi, ci și ca un poligon de testare, în mod deliberat nesupravegheat, a tehnologiei înseși.

Oare Linda avea dreptate? se întrebă, privind luminile de deasupra. Oare Wage l-ar fi ucis ca să dea un exemplu? Părea lipsit de sens, însă Wage se ocupa mai ales de biologice ilegale și se spunea că trebuie să fii nebun ca să faci așa ceva.

Totuși, Linda zisese că Wage vrea să-l lichideze. Părea instinctivă a lui Case asupra dinamicii afacerilor interlope era că, de fapt, nici cumpărătorul, nici vânzătorul

n-aveau nevoie de el. Treaba unui mijlocitor este să fie un rău necesar. Nișa dubioasă pe care și-o croise Case în ecologia criminală a Orașului Noptii fusese săpată cu minciuni și adâncită, noapte de noapte, cu trădări. Acum, când pereții nișei lui începeau să se fărâmițeze, simțea că atinge o euforie stranie.

Cu o săptămână în urmă întârziase transferul unui extract glandular sintetic, vânzându-l cu amănuntul pentru un câștig mai mare decât de obicei. Știa că lui Wage nu-i convenise, Wage era principalul lui furnizor, aflat de nouă ani în Chiba și unul dintre puținii afaceriști *gaijin* care reușiseră să stabilească legături cu mediul interlop, rigid stratificat, de dincolo de hotarele Orașului Noptii. Materialele genetice și hormonii se scurgeau până pe Ninsei de-a lungul unui traseu complicat format din paravane și fundături. Nu se știe cum, Wage izbutise să urmărească în sens invers un fir, și acum se bucura de legături trainice în vreo douăsprezece orașe.

Case se pomeni că se uită fix într-o vitrină. Magazinul vindea marinarilor obiecte mici și strălucitoare. Ceasuri, cuțite cu arc, brichete, camere video de buzunar, aparate *stimsim*, lanțuri cu greutate *manriki* și stele *shuriken*. Acestea din urmă îl fascinaseră dintotdeauna – stele din oțel cu vârfurile ca niște ace. Unele cromate, altele negre, altele cu o suprafață irizată, aidoma uleiului picurat pe apă. Cele care îi rețineau atenția erau stelele cromate. Erau montate pe un fundal din ultravelur stacojiu, fixate prin fire de nailon aproape invizibile, iar în centru erau ștanțate cu dragoni sau simboluri *yin-yang*. Prinudeau neoul străzii, iar lui Case i se păru că acelea erau stelele sub care călătorea el, destinul său expus într-o constelație de crom ieftin.